

942-XX

Maj

Salezijanski vestnik

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

SKUPNA POŠTA

Praznik Marije Pomočnice kristjanov bomo obhajali na Rakovniku zadnje nedelje majnika. Popoldne ob pol štirih bo slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice.

Ljubljančanom. — Ker na letošnjo slovesnost Marije Pomočnice kristjanov po vsej priliki ne bo romarjev z dežele, skrbite vi, da s svojo udeležbo nadomestite njihovo odsotnost.

Marijinim družbam. — Vljudno prosimo vse Marijine družbe iz Ljubljane, da se tudi letos polnoštevilno in z zastavami udeleže Marijine procesije, ki bo 31. maja. Pri tej pobožnosti bomo prosili za hiter in srečen konec vojske.

Staršem. — Da izpolnimo željo sv. očeta, ki priporoča, naj v maju zlasti otroci molijo za mir, prosimo starše, da dne 31. maja popoldne ob pol štirih pošljejo svoje otroke k procesiji, pri kateri bomo prosili za hiter in srečen konec vojske. Otroke, ki imajo belo obleko, pošljite v beli obleki. Za varstvo in vodstvo bo preskrbljeno.

Udeležencem procesije. — Ko se bo procesija vračala v svetišče, bo darovanje za cerkev in salezijanske naprave na Slovenskem. Kdor bo želel darovati svečo, si jo bo lahko preskrbel pred procesijo na Rakovniku.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Meden Josipina, Ljubljana;
Zupančič Anica, Posavec;
Pavlovec Marija, Ljubljana;
Schubert Pavla, Ljubljana;
Pavlič Marija, Ljubljana;
Ložar M., Moste;

Marn Marjeta, Ljubljana;
Zupančič Jozefa, Višnja gora;
Sešak Francka, Konjsko;
Androjna Francka, Log;
Turk Frančiška, Žimarice.

Gospod, daj jim večni pokoj!

*Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v
Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30*

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXVIII.

Maj

1942/XX.

Škofovski jubilej sv. očeta Pija XII

Dne 13. maja poteče 25. let, odkar je bil sedanji sveti oče posvečen za škofa. Katoličani vsega sveta hočejo to pomembno obletnico proslaviti kar najpristrčneje. Ne sicer z velikimi zunanjimi slovesnostmi, ki za današnje čase niso primerne, marveč z gorečimi molitvami in duhovnimi darovi.

Naš vrhovni predstojnik je že pri avdienci dne 13. januarja izročil papežu v ta namen voščila in zagotovila v imenu salezijancev, hčera Marije Pomocnice, vse salezijanske mladine, bivših gojencev in gojenk kakor tudi vseh sotrudnikov in sotrudnic, in ga prosil za poseben blagoslov.

Sveti oče je bil zelo zadovoljen, z veseljem je ustregel njegovi prošnji in odgovoril: „Bučne zunanje slavnosti niso primerne za te žalostne čase, v katerih živimo. Vendar pa z veseljem sprejemamo vaša voščila. Hkrati pa želimo spodbuditi vso salezijansko družino, naj pomnoži svoje molitve, da ubogemu, tako trdo preizkušnemu in razbičanemu človeštvu izprosimo od Boga blagoslov, odpusčenje in mir.“

Tej papeževi srčni želji se hoče velikodušno odzvati tudi slovenska salezijanska družina, zlasti še v mescu maju, ki ga je sv. oče že itak določil, da naj molimo za mir na svetu.

S tem bomo delali v pristnem don Boskovem

duhu. Za don Boska je bil papež najpomembnejša osebnost na svetu, najbolj vredna vsega spoštovanja in ljubezni. Kako se je don Bosko raznel, kadar je govoril dečkom o papežu! „Ljubimo ga,“ je pravil, „Ljubimo rimskega papeža! Vsak njegov nasvet in še bolj vsaka njegova želja bodi nam ukaz... Otroci moji, imejte za sovražnike vere vse tiste, ki z besedo

ali s pisanjem napadajo papeža ali papeževo oblast in skušajo spodkopati pokorščino in spoštovanje, ki ga dolgujemo njegovi učeniški besedi.“

Ob petindvajsetletnici škofovanja Dija XII. se zopet vsi tesno zgrnimo

okoli Petrovega prestola in znova obljubimo, da hočemo ostati zvesti Petrovemu nasledniku do groba.

Naj živi papež Dij XII., vidni namestnik Kristusov na zemlji in naš vrhovni verski poglavar in vodnik!!

Salezijanska pasijonka

(Nadaljevanje.)

Iz pisem, ki jih je Beltrami pisal predstojnikom in domačim, je lepo razvidno, kako vdano je nosil svoj križ. „Žrtvujem se“, je pisal, „za Družbo... Vesel sem, da se morem nekoliko spokoriti za svoje grehe. Bolezen je zame velika milost... Molim te, o moj Bog, in te ljubim iz vsega srca. Zahvalim se ti, da si me ustvaril, mi dal milost, da sem postal kristjan, redovnik in duhovnik, in da si mi poslal to bolezen, ki naj mi služi v posvečenje... Edino zlo je greh in edina dobrina milost božja. Vse drugo ni nič. Bolezen mi je manj ko mali greh... Sem popolnoma miren in vdan v voljo božjo. Skoraj bi rekel, da sem zadovoljen s to boleznijo, zakaj s trpljenjem in molitvijo lahko več koristim sebi in Družbi kakor pa z delom.“

Materi je pisal: „Tudi ti moli zame, da bom mogel s pridom prenašati bolezen. Bog me ima rad, kakor vidiš, in me vodi po poti svojih ljubljencev. Trpljenje je dar, ne pa nesreča. V luči vere je trpljenje zelo dragoceno, velik zaklad za večno življenje. Reči moram, da sem prav srečen; z boleznijo mi je Bog pokazal, da me ima posebno rad. Ali ni bolje iti na Kalvarijo kakor na Tabor? Če mi je Gospod poslal bolezen, čemu bi si želel zdravja? Važno je samo to, da si nabereмо kaj zaslužčenja in se zveličamo. Kadar mi boš pisala, mi nikoli ne pozabi pisati o vdanosti v voljo božjo, zakaj tvoja beseda mi je zmeraj zelo ljuba in me dviga.“

V drugem pismu je pisal domačim: „Prosim vas, zavoljo mene se nikar ne žalostite in nikar zame ne skrbite. Dajte se prepričati: bolezen zame ni nesreča, marveč posebna milost, ki

mi jo je podelil Gospod, da bi tako bolje zadostil za svoje grehe. Nisem nesrečen, temveč srečen. Vsako jutro in vsak večer se za to zahvaljujem Gospodu, ko molim molitev „Molim te“. Trpeti z Jezusom Kristusom pomeni, veseliti se; trpljenje je najdragocenejši dar, ki ga Bog podeli duši. Na križ ne smemo gledati s posvetnim očesom, temveč z očesom vere, pa nam bo ljub in prijeten. Zato vas prosim, nikar se ne žalostite, ne delajte si skrbi. Ničesar, prav ničesar ne potrebujem, samo to želim, da bi molili zame h Gospodu, naj mi podeli popolno vdanost v voljo božjo. Le tega vas prosim, da bi mi pomagali z vašimi molitvami, da bom pogumno in z veseljem prenašal svoj križ.“

Naj navedemo samo še en odstavek iz pisma, ki ga je pisal don Boskove mu nasledniku mesca junija 1897. leta: „Prečastiti gospod Rua! Pošiljam Vam vdane pozdrave iz moje izbice. Zdravje je vedno enako. Večkrat se mi je močno udrila kri, toda sedaj sem si — Mariji Pomočnici bodi hvala — že skoraj popolnoma opomogel. Samo nekoliko slaboten sem še, ker sem izgubil precej krvi. Sv. Franciška Saleškega naprej prevajam. Sem tako zadovoljen in srečen, da se mi zdi, da je vsak dan praznik. Nočem ne umreti ne ozdraveti, marveč živeti, da bom mogel trpeti. V trpljenju sem našel pravo zadovoljstvo.“

Včasih se mu je v naponu zadnjih telesnih moči zazdelo, da bi mogel še prijeti za kakšno delo v skupnem življenju, in je prosil, naj bi ga kako zaposlili. Pa to so bile le kratke, slepive sanje. Opravljal pa je drugo, še vse lepše in dragocenejše delo.

Človek se kar čudi, kako je mogel toliko storiti. Prevod spisov sv. Frančiška Saleškega, ki ga omenja v gornjem pismu, je samo en del tega, kar je storil v onih štirih letih. Leta 1894. je spisal „Življenje bl. Marjete Alacoque. Leta 1895. je dokončal naslednje spise: „Serafin na zemlji“ (poljuden življenjepis sv. Frančiška Asiškega); „Zgled bolnikov“ (življenje svete Lidvine); „Marijin ljubljenec“ (življenje svetega Stanislava Kostka); „Kdor hoče, ta more“; „Pekel je“; „Najboljša hranilnica“; „Tomaž Mor“ (igra).

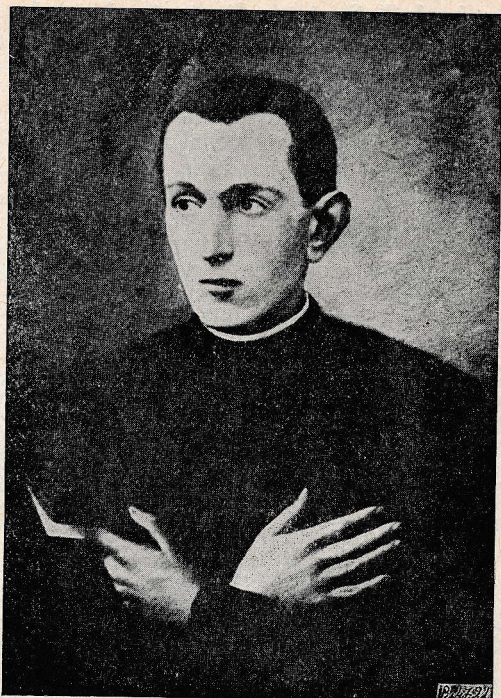
Leta 1896./97. je izdal: „Zgledi in študije iz tujih slovstev“; „Mali greh“; „Don Boskove misli“; „Sv. Benedikt iz Nurcije“; „Dve svetli zvezdi iz IV. stoletja“ (življenje svetega Julija in Julijane); „Devica Orleanska“; „Napoleon I.“; „Biseri in diamanti“; „Zvezde vzhajajo“.

Pripravljaj je še več drugih spisov, pa mu jih smrt ni dala dokončati. Izdana dela so prinesla dušam veliko koristi. Nekatera izmed njih so bila že večkrat ponatisnjena in so še sedaj v prometu. Gospod mu je dal dragoceni dar, da je znal pisati po salezijansko: jasno, preprosto, pa vendar učinkovito in prikupno. „Beseda“, je zapisal Beltrami, ko je začutil v sebi pisateljsko žilico, „mi teče zlahka in ubrano. Talent, ki mi ga je Bog dal hočem porabiti v njegovo čast in slavo.“

Že sam seznam navedenih del kaže, koliko lahko stori tudi bolnik! To je bilo gotovo plačilo za zvesto spolnjevanje sklepa, da ne bo namreč nikoli zapravil niti minute časa.

Daritev

Največjo vrednost pa je njegovim dnevom dajalo brez dvoma vdano trpljenje in globoko molitveno življenje. Leta 1896. je obletnico svoje boleznih obhajal kakor kak velik praznik; v ta namen je opravil zahvalno pesem Tebe Boža hvalimo, Hvalnico treh mladeničev, Hvalite Gospoda in Zahvalimo te. Bil je ves srečen. Naslednje leto si je izprosil, da so ga peljali v svetišče Marije Pomočnice v

Služabnik božji Andrej Beltrami.

Valdoccu; tu se je svoji nebeški Materi pristrčno zahvalil, da ga je ohranila bolnega prav do tega dne, ko je dokončal šesto in začel sedmo leto svoje boleznih.

Ko je za veliko noč voščil gospodu Ruu, je zapisal: „Moje zdravstveno stanje je zmeraj enako. Imam hud katar, muči me kašelj; govorjenje, hoja in dihanje mi delajo težave. Toda Gospod mi pomaža, da vdano in celo z veseljem prenašam trpljenje. Morebiti Vas zanima, kako uporabljam čas? Kadar morem, molim za Družbo in za one štiri zavode, ki ste mi jih priporočili. Molitev mi je kaj preprosta; molim le z mislijo in voljo; ustne molitve skoraj nikoli ne uporabljam, prav tako se ne prepuščam pobožni domišljiji in občutkom, ker me vse to prehitro utruji. In kadar ne morem več moliti, ostanem na hodniku samo še kakor za stražo pred Najsvetejšim, kajti straža izkazuje čast svojemu kralju samo s tem, da je telesno navzoča.“ Že dalje časa je imel navado, da je vselej, kadar koli je zakašljaj, rekel: „Deo gratias! Bo-

gu hvala!“ Svoje trpljenje je daroval Bogu v najrazličnejše namene. Zapisoval si jih je v poseben zapisnik, ki ga je nosil vedno pri sebi. Tako je neprestano ponavljal svojo daritev, v katero je vkljenil vesoljni svet.

Jeseni l. 1897. je čutil, da se mu bliža konec. Trpljenje se je tako stopnjevalo, da je odkrito povedal Barberisu: „Strašno je, kar trpim. Razgna ti mi hoče srce. Jezik ne more tega povedati. Tedaj pravim Bogu, kar sem mu že neštetokrat rekel, da naj namreč še bolj pomnoži moje bolečine, če je seveda mogoče še kaj več trpeti, ne da bi umrl; in da naj tako trpim do sodnega dne. Tedaj darujem Bogu svoje trpljenje za Cerkev, za Salezijansko družbo, posebno za zavode, kjer rastejo mladi salezijanci; žrtvujem se za spreobrnjenje grešnikov, za umirajoče, za verne duše v vicaH.“

Dne 29. decembra se mu je nanaglo ma poslabšalo. Prejel je sv. zakramente in s križem v roki, ki ga je neprestano poljubljal, prebil v smrtnih težavah svojo zadnjo noč, dokler se ni naslednje jutro njegova lepa duša odtrgala od telesa in odletela k Bogu. „V hiši“, je zapisal njegov tovariš Ceria v življenjepisu, ki ga je izdal predlanskim, „nam je bilo tako kakor v cerkvi, ko v večernem mraku nenadoma sune veter in ugasne večno luč. Prej je prijazna lučka skrivnostno migljala od oltarja in nalahko razsvetljevala tihí božji hram, dvigala je poglede k tabernaklju in vabila k

molitvi, zdaj pa ko je luč ugasnila, se je razlila po cerkvi mrzla samota. Prav tako je s sveto dušo: dokler živi, po tihem izžareva in vpliva na druge, da niti ne opazijo; ko pa vir nenadoma usahne in se duša umakne, takoj vsi začutijo veliko praznino.“ Tako je bilo v Valsaličah, tako v drugih salezijanskih zavodih, kjer so poznali cvetje in uživali sadove njegovega trpljenja. Glas, da je umrl svetnik, se je naglo razširil ne samo v rojstnem kraju, kamor so na željo sorodnikov prepeljali njegovo truplo, marveč po vsej Italiji in tudi izven nje. Leta 1911. se je na škofijstvu v Novari začela uvodna preiskava, ki se je nato nadaljevala in končala v Turinu. Papež Benedikt XV. je 31. januarja 1920. ukazal, naj se uvede apostolska preiskava, ki se je končala 19. februarja 1929. Teга leta so uradno pregledali posmrtné ostanke, ki sedaj počivajo v domači župni cerkvi. Deset let pozneje, 31. januarja 1939, je sv. stolica slovesno potrdila dognanja apostolske preiskave.

Ko pričakujemo njegovega skorajšnjega poveličanja, se spominjamo besed, ki jih je božji služabnik nekoč povedal svojemu sobratu Hamilkarju Bertolucciju, pozneje vernemu drugu v trpljenju: „Salezijanska družba ne potrebuje mnogo mož, ki bi delali, marveč mnogo takih, ki bi trpeli, ki bi... znali trpeti.“ Znati trpeti! V tem, glejte, nam je Andrej Beltrami neprekosljiv učitelj ne le salezijancem, ampak vsem vernim katoličanom.

Slavko Ljubniški:

MATI, DAJ, POMAGAJ

*Ko nas negotovost muči
in na duše lega mrak;
ko nas tisoč misli bega,
križ pritiska k tlom težak;
ko po ozki stezi vodi
v dalje trudni nas korak;
kvišku, k Materi ozira
se proseč pogled nam vsak:
Mati, daj, pomagaj!*

*Kadar na življenjski poti
zbeda nas prevare ost;
ko od jutra do večera
zvesto spremlja nas bridkost;
kadar ob skušnjavah, bojih,
svojo čutimo slabost;
v vseh bolečih stiskah prosi
rod, na bežni zemlji gost:
Mati, daj, pomagaj!*

Ogibajte se, kolikor se morete, vseh fistih, ki zasmehujejo papeža, škofe ali duhovnike. (Don Bosko)

Uspešna devetdnevnic

Ko je don Bosko začel zidati cerkev Marije Pomočnice, ni imel nič denarja. Vendar je vzlic temu ukazal upravitelju Saviu, naj začno kopati temelje. „Ni denarja? Dajmo, da bo tudi božja previdnost storila kaj za nas.“

In res, že se je bližal dan, ko je bilo treba plačati delavce. Denarja pa ni bilo od nikoder. Don Bosko je bil v zadregi. Tedaj ga pokličejo k neki

ljena Kraljica k prebl. Devici Mariji.“

„Naj opraviš še kakšno drugo dobro delo?“

„Ako ozdravite, darujte, če se vam bo zdelo primerno, kaj malega za cerkev Marije Pomočnice v Valdoccu.“

„Prav rada. Če bom s to devetdnevnic vsoj toliko dosegla, da bom mogla stopiti na noge, vam bom poslala dar za omenjeno cerkev.“

Približal se je zadnji dan devet-

Turin: Marija Pomočnica v nebeški slavi med angeli in svetniki (slika v kupoli cerkve Marije Pomočnice v Turinu).

težko bolni ženi. Bolnica je že tri mesece ležala. Mučil jo je hud kašelj, vročina in popolna želodčna onemoglost.

„Pripravljena sem na kakršno koli žrtev, samo da bi se mi popravilo zdravje, pa četudi samo toliko, da bi mogla malo vstati.“

„Dobro,“ ji pravi don Bosko, „opravite devetdnevnic k Mariji Pomočnici.“

„Kaj naj molim v ta namen?“

„Devet dni vsak dan očenaš, zdramarijo in častbodi na čast presv. Rešnjemu Telesu in trikrat Pozdrav-

dnevnic. Don Bosko je bil v stiski. Tisti večer bi bil moral plačati tisoč lir, a denarja ni bilo. Zato je šel obiskat prej omenjeno bolnico. Ko ga služabnica zagleda, mu takoj pove, da je gospa že popolnoma zdrava in da je že dvakrat šla iz hiše.

V tem prihiti gospa sama in vsa žareča od veselja pravi: „Ozdravela sem; sem se že šla zahvalit Mariji. Pridite, glejte, tukaj sem vam pripravila zavojček. To je moj prvi dar, a gotovo ne zadnji.“

Svetnik vzame zavojček, se vrne domov, ga odpre in najde v njem 50

zlatnikov, to je nič več in nič manj ko tisoč lir, ki jih je potreboval.

Take in podobne stvari so se pogostoma dogajale v dolgem don Bos-

kovem življenju. To je dokaz, kako je Marija materinsko čuvala nad svojim zvestim služabnikom in nad prijatelji njegovih ustanov.

V. Dermota, Turin:

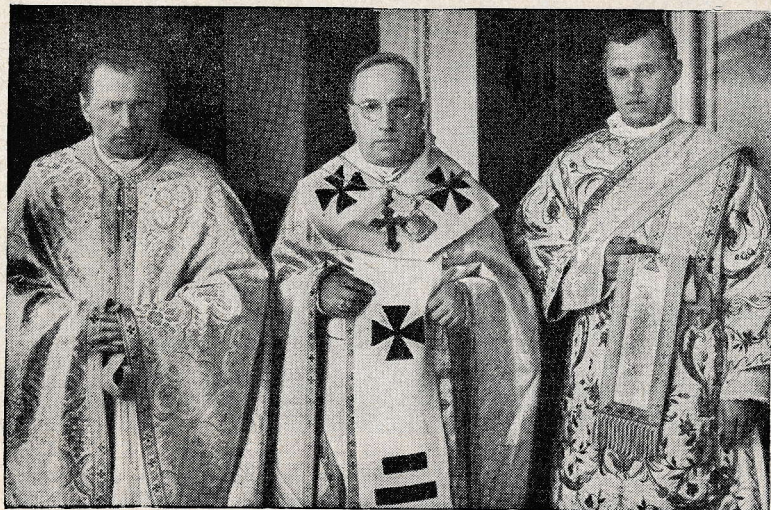
Dobrodelnost v naših dneh

Veliko, skoraj milijonsko mesto Turin v severni Italiji ima dve zelo zanimivi in edinstveni ustanovi: ogromno bolnišnico, ki ima ime po svojem svetem ustanovitelju Cottolengu, ter veliko zavetišče, ki ga je prav blizu tam ob reki Dori pred dobrimi sto leti ustanovil drug turinski svetnik, sv. Janez Bosko.

Prva neguje v svojih sobanah popolnoma zastonj okoli osem tisoč bol-

soč ljudi vendar precej poje, in jesti morajo trikrat na dan; toliko dečkov raztrga precej podplатов in oguli prenekatero hlače. Kje vzamejo, od kod dobijo?

Vprašal sem sestro, ki mi je razkazovala bolnišnico, kako preskrbijo bolnike. Odgovorila je: „Božja previdnost da bogatim več, kot jim je treba za življenje; potem nagne njihova srca, da dajo odvišno za dobro-

Turin: *Monsignor Bučko, pomožni škof v Lvovu je na don Boskov praznik daroval sv. mašo pri don Boskovem oltarju v vzhodno-slovanškem obredu. Lepi obredi so na vse navzoče napravili silen vtis.*

nikov. Zatekli so se v Kotolengo, ker so jim bila zaradi revščine vrata v druge zdraviliške ustanove zaprta. Druga, Oratorij sv. Frančiška Saleškega, pa vzgaja v svojih šolah in delavnicah prav tako brezplačno okoli 600 fantov. Obe ustanovi, ki sta brez rednih dohodkov, že nad 80 let delujeta in se vedno bolj razvijata.

Vsakemu, ki obiše ta dva ogromna dobrodelna zavoda, se nehote vsili vprašanje: Kako morejo priskrbeti vsem tem bolnikom zdravila in hrano, kako te otroke oblečejo in jih preskrbijo z vsem potrebnim? Toliko ti-

delne ustanove; tako dobimo tudi mi, česar potrebujemo za vsak dan.“

Ko vstopaš v Oratorij sv. Frančiška Saleškega, bereš nad glavnim vhodom v zavod v latinskem in italijanskem jeziku velik napis: „Kar vam je odveč, dajte ubogim“.

Ta napis in odgovor sestre sta mi povedala, da se oba zavoda vzdržujeta z miloščino.

Zavoda, ki vsak dan uporabita vsote, ki presežajo sto tisoče in gredo v milijone, se vzdržujeta od samih milih darov. Ti darovi so včasih mogoče

Nadaljevanje na str. 44.

ČEŠČENJE * * * MARIJE * * * * * POMOČNICE * *

Slovesnost Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku

Letos bo zadnji dan majnika.

Zvečer pred Marijinim praznikom je bila navadno akademija in po akademiji procesija z lučkami in razsvetljava. Radi vojnih razmer bo letos vse to odpadlo.

Na praznik (31. majnika) se začno sv. maše ob pol 6. Ob 10 bo slovesna sv. maša.

Kaj pa popoldne? Mnogi vprašujejo, če bo procesija. Sprva smo sicer hoteli, naj bi letos radi vojnih razmer ne bilo procesije. Ko je pa prišel poziv svetega očeta, ki priporoča vesoljnemu katoliškemu svetu, naj v majniku še prav posebej prosi Marijo za mir, smo se odločili za procesijo. Procesija bo in sicer procesija, pri kateri bomo prosili Marijo za skorajšen mir na svetu.

Pa kakšna bo? Ali bo spokorna, brez vsakega zunanjega sijaja?

Nekateri so bili za to, a le nekateri. Večina je bila nasprotnega mnenja. Večina se je izrekla za procesijo z vsem zunanjim sijajem, kakor v prejšnjih letih. »Zunanji sijaj — tako so modrovali — vse bolj podčrta veličino Marije Device, dviga našega duha in srce, sili k češčanju in ostane v spominu, da še dolgo mislimo na Marijo.« To modrovanje je zmagalo. Procesija bo slovesna, z vsem zunanjim sijajem: z zastavami, belooblečenimi otroki, narodnimi nošami itd.

Pridite torej, pridite vsi!

Pridite vi otroci, dečki in deklice — če imate belo obleko, v belih oblekah — vi otroci, katere sveti oče posebno vabi, naj bi prosili Marijo. V ta namen jim pošilja poseben blagoslov! „Naj verniki, **posebno nedolžni otroci** — tako piše sveti oče — s ponižnim in skesanim srcem prosijo božjega Odrešenika in njegovo najsvetejšo Mater...“ — Pridite vi, mladeniči in dekleta, in pokažite svojo vero in zaupanje v nebeško Zaveznico! — Pridite vi, očetje in matere, in skupno z otroki počastite Kraljico nebes in zemlje in jo prosite pomoči! Ta dan naj se vsa Ljubljana zbere na Rakovniku in naj se združi v molitvi za skorajšen mir na svetu.

Ob pol 4 bo govor, po govoru procesija, ki se zaključi kakor prejšnja leta na srednjem dvorišču z blagoslovom z. Najsvetejšim.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

„Zakaj delate?“ je neki gospod vprašal tovariše, videč, s kako vnemo opravljajo vsak svoj posel.

„Jaz delam, da si priskrbim lepo bodočnost“, zavrne prvi. „Jaz pa zato, da poskrbim za bodočnost svojih otrok“, odgovori drugi. „Jaz pa, da si pridobim pred svetom ugled,“ pristavi tretji, in podobno četrti, peti, šesti. Vsak je imel svoj namen, a vsak le tak namen, ki se je oziral le na blaginjo na zemlji.

Ko je omenil vsak svoj namen, se oglasi gospod, ki je zastavil vprašanje, in pravi: „Plačilo, ki ga zahtevate za vaš trud, se mi zdi premajhno. Vi delate za svoje zemsko življenje in deloma za zemsko življenje svojih otrok, za življenje, ki trpi le nekaj let. Ko mine to življenje, pa vam nič ne ostane. Ali se izplača za ta kratka leta toliko truda?“

Vsi so začudeni zri gospoda. Ker so vedeli, da se tudi on trudi od jutra do večera in še bolj ko oni, so radovedno pričakovali, da jim pove, zakaj dela.

In je povedal. Rekel je:

„Kakor vidim z vaših obrazov, se čudite mojim besedam in premišlujete, kakšen namen imam pri svojem delu. Tudi jaz delam kot vi od jutra do večera, toda moj namen je pred vsem čast božja in dušno zveličanje. Tudi jaz delam, da si olajšam življenje in starost, a to delam tako, da bom poleg zemskih dobrot užival kedaj tudi nebeške. Če hočete poleg zemskega še večno plačilo, delajte vse v čast božjo, vse iz ljubezni do Boga in do vaših duš.“

Nekateri so se posmehovali, ker so bili preveč posvetni in niso marali umeti modrega nauka, večina pa je molčala, zatopljena v globoke misli.

„In ta misel, da delam v čast božjo in dušno zveličanje, me ne ovira,“ je zaključil gospod, „pač pa me krepí v delu, da ne omagam, ampak vedno delam z veseljem in pogumno, dobro vedoč, da bom za vsako tudi najmanjše delo, ki ga darujem Bogu, prejel veliko plačilo onkraj groba, na zemlji pa poseben blagoslov božji.“

*

Kako koristen nauk tudi za vas, blagi sotrudniki in sotrudnice. Ta gospod tudi vam govori: „Želite plačilo, ki bo večno? Delajte vse iz ljubezni do Boga in s tem v korist duši!“ To priporoča tudi sveto pismo.

Ako boste vse delali v čast božjo in v korist svoji duši, se vam bodo od dne do dne večale zasluge in plačilo v nebesih. Misel na to vas bo krepila, da boste z veseljem izvrševali opravila in da vam noben trud ne bo vzel poguma. Ob tej misli vam bo celo trpljenje, ki ga nalaga delo, v nemalo vzpodbudo, ker si boste vedno ponavljali: „Čim večje je trpljenje, tem večje bo nekoč plačilo.“

Da ne izgubite posmrtnega plačila, obenem pa tudi ne blagoslova na zemlji, darujte vsa dela Bogu. Prvi vzdih vsako jutro bodi: „Vsa moja dela današnjega dneva naj bodo Bogu v čast, moji duši pa v zveličanje!“

Nadaljevanje s strani 42

milijonske vsote, tisočaki, pogostoma pa tudi samo lire ali stofinke. Kar je komu odveč, česar nujno ne potrebuje za življenje, za svojo družino, kar more pogrešati, to da v dobrodelne namene.

Bog je gospodar in gospod vsega vesoljstva. Modro vodi vse stvari k zadnjemu cilju: božji slavi in večni sreči. Ker dobro pozna stvari in ljudi, ve, da nekateri varneje hodijo proti svojemu cilju po poti, ki se ji pravi revščina, uboštvo, pomanjkanje; drugim pa je zopet bolj pripravna in varna pot krščanske dobrodelnosti, usmiljenja, po kateri jim je mogoče

hoditi z bogastvom, ki ga jim je Bog dal. Zakaj morajo eni po tej, drugi po oni poti, je skrivnost božje ljubezni, ki ve, katera je bolj varna za teža ali onega.

Ali ne bi bilo nespametno, če bi Eskime, ki se najbolje počutijo v mrazu, snegu in ledu, hoteli preseliti v srednjo Afriko, kjer je taka vročina, da bi v par tednih vsi pomrli? Ali pa če bi hoteli spraviti na severni tečaj zamorce, ki morejo živeti samo pod vročim afriškim soncem. Eni so ustvarjeni za mraz, sneg in led in jim vročina škoduje; drugi pa so vajeni vročine in ne prenesejo mrzlega se-

vernega podnebja. Prav tako je z bogastvom in revščino: to je dvojno podnebje; eni odlično dosegaajo svoj večni cilj v obilju časnih dobrin, drugi pa v pomanjkanju.

Ali bo sedaj kdo rekel, da se Eskimom godi krivica, ker jim ni dano živeti v gorkih južnih krajih in da imajo zamorci pri Božu zaslonbo ker smejo živeti pod vročim južnim soncem? Kdor je pameten, bo rekel: Eskimi naj ostanejo v svojih ledenih

domovih in se oblačijo še za naprej v kosmate medvedje kožuhe, zamorci pa naj se brez obleke podijo po afriških pragozdih in prebivajo v svojih iz palic zbitih kočah. Ostanejo naj oboji tam kjer je zanje bolje.

Isto je z bogatimi in revnimi. Bog dobro pozna naravo in čud vsakega človeka in ga je zato postavil v tako okolje, ki je zanj, glede na večno srečo, bolj ugodno in zdravo.

(Dalje prihodnjič)

Vse naše življenje naj vodi ljubezen: ljubezen do Boža, ki ga ljubimo nad vse; in ljubezen do bližnjega, ki ga ljubimo v mislih, besedah in dejanjih.

Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1942

Od tu in tam

RAZPRAVA O BOŽJI SLUŽABNICI M. MAGDALENI MORANO. Iz Catanije na Siciliji poročajo, da je pri tamkajšnjem nadškofijskem ordinariatu končana takozvana poizvedovalna razprava o sluhu svetosti služabnice božje s. Magdalene Morano iz Družbe hčera Marije Pomočnice. Vse tozadevne listine je ondotno škofijstvo poslalo sv. stolici v Rim, da jih pregleda in potrdi in uvede nadaljno preiskavo.

S. Magdalena Morano se je rodila v Chieriju 15. nov. 1847. in umrla v Cataniji 26. marca 1908. Svoje redovno življenje je začela pod vodstvom bl. Marije Mazzarello, ki je bila soustanoviteljica in prva vrhovna predstojnica Družbe hčera Marije Pomočnice. Od nje se je navzela treh značilnih čednosti: ponižnosti, preprostosti in požrtvovalnosti.

Imela je vse najboljše lastnosti za predstojnico, bila je previdna, preprosta, odločna, ljubezniva, ugledna, delavna in podjetna. Kot prva pokrajinska predstojnica na Siciliji je odprla celo vrsto hiš, utrdila med sestrami redovno življenje, vzgojila nešteto novih poklicev in tako zapustila za sabo neizbrisne sledove delavnosti in svetosti.

Prosimo Gospoda, da bi se tudi ta cvet velike don Boskove družine kmalu razcevel na oltarju!

PAZNIK SV. TOMAŽA AKVINSKEGA v Chieriju. Kakor poroča vatikanski list L'Osservatore Romano, so v mednarodni

salezijanski bogoslovnici v Chieriju, kjer študira tudi več slovenskih sal. bogoslovcev, zelo slovesno praznovali praznik sv. Tomaža Akvinskega, zavetnika bogoslovnih ved. Slavnostne akademije so se poleg domačih udeležili bogoslovci chierijskega škofijskega semenišča, očetje dominikanci in jezuitje ter drugi cerkveni in svetni odličniki.

Predavanje, ki je bilo jedro vse preditve, je imel naš slovenski rojak in bivši inspektor sal. inspektorije sv. Cirila in Metoda v Ljubljani dr. Franc Walland, sedaj profesor na salezijanski papeški visoki šoli v Turinu. Govoril je o „osebnosti in pomenu svetega Tomaža Akvinskega“. Z uglajeno besedo je orisal življenjsko pot velikega Akvinca skozi viharno dobo njegovega časa. Le tako močna in izredna osebnost, kakor je bila Akvinčeva, se je mogla uveljaviti v tako težkih in usodnih časih. S posebno ljubeznijo je govornik očrtal Tomaža kot človeka, učenjaka in svetnika, ter poudaril njegov vpliv na poznejšo zgodovino katoliške Cerkve. Učeni in ugledni predavatelj, pravi L'Osservatore Romano, je bil ob koncu svojega dvournega govora deležen velikega in prisrčnega odobravanja.

ŠE ENA PASIJONKA. V Brescii je pred kratkim umrl salezijanski duhovnik Hamilkar Bertolucci iz Modene. V Družbo ga je sprejel še don Bosko. Bil je

močan, podjeten, delaven, marljiv, za vse dobro vnet salezijanec, ki se je popolnoma predal svojemu delu in poslanstvu. Zato je z boleščjo v srcu gledal služabnika božjega Andreja Beltramija, kako mu je bolezen uničevala njegovo toliko obetajočo delavnost. Zategadelj ga je tolažil in mu pomagal, kjer koli je mogel. Tedaj je — bilo je v Valsaličah — iz Beltramijevih ust slišal pomembne besede: „Salezijanski družbi ni treba veliko moč, ki bi delali, marveč veliko takih, ki bi trpeli in bi... znali trpeti.“ Te besede je Bertolucci dobro razumel l. 1929., ko ga je, dotedaj močnega in delavnega moža, nenadoma napadel protin, ga ohromil in priklenil na stol in na posteljo. Tedaj se je začelo zanj počasno, 14 let trajajoče mučeništvo, ki ga je prenašal čudovito junaško in požrtvovalno.

Po vzgledu Andreja Beltramija je trpel zares tako, kakor mora trpeti duhovnik. Dan za dnem se je daroval Bogu v žrtev za zveličanje duš. In Gospod je

izbico njegovega trpljenja spremenil v visoko šolo krščanskega apostolata. Zelo težko ste ga našli samega. Prihajali so k njemu duhovniki in sestre, visoke gospe in preproste ženice, profesorji in delavci, visoki cerkveni in svetni dostojanstveniki. Vlekel jih je čar njegovega trpljenja in vonj njegovih čednosti. Vse je ljubeznivo sprejemal, jih spovedoval, jim svetoval, jih tolažil, poučeval. S svojim bistrim umom, ki je ostal jasen do zadnjega in s plemenitim duhovniškim srcem, prečiščenim v trpljenju, je znal najti pravo besedo in pomoč za vsakega.

Vse ga je zanimalo, za vsakega je skrbel. Bil je vedno ljubezniv, z nasmehom na licih, dobre volje; zmeraj je znal povedati toliko lepega in zanimivega. Uspelo mu je celo, da je med svojimi znanci organiziral pomoč za revne in potrebne družine. Bil je zares pravi pravi don Boskov sin. Junaško je prenašal trpljenje in bolezen. Še tedaj, ko so mu pojemale moči, je mislil na druge, jim pomagal in kazal pot k zveličanju.

**Ne pozabite: na Marijin sklad v mesecu maju
in na prvi petek v mesecu juniju!**

Iz naših zavodov

LISIČJE

Vse častilce Marijine iz bližnje in daljne okolice vabimo, da se udeležijo praznika Marije Pomočnice kristjanov, ki ga bomo obhajali na binkoštno nedeljo dne 24. maja.

Dopoldne ob 10 bo slovesna služba božja. Popoldne ob 3 pridiga, procesija in blagoslov. Po cerkveni svečanosti prireditev v čast Mariji Pomočnici.

Pridite v obilnem številu, da se priporočimo naši mogočni nebeški priprošnjici in si izprosimo njenege varstva in pomoči.

ŠKRLJEVO

Praznik Marije Pomočnice bomo obhajali na binkoštni ponedeljek dne 25. maja. Ker je v zavodu le majhna

kapelica in bi ne bilo prostora za večje število Marijinih častilcev, bomo Marijo Pomočnico počastili v lepi šentrupertski podružnici na Veseli gori, oddaljeni le nekaj minut od našega zavoda.

Svete maše s pridigo bodo ob 7 in ob 9, ob 11 bo pa slovesno cerkveno opravilo. Ves čas bo priložnost za sveto spoved. Popoldne ob 3 govor o Mariji, nato blagoslov in shod salezijanskega sodruđništva, ki bo drugi v tem letu. Prvi shod je bil v kapeli našega doma na praznik sv. Janeza Boska. Za to priložnost vabimo zlasti naše dobrotnike in sodrudnice iz mirnske doline, da se praznika udeležijo v obilnem številu.

Molitve in prošnje bodo veljale naši dobri Materi Mariji, Pomočnici kristjanov in Kraljici miru, da izprosi svetu konec vojske in ljubi mir.

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUĐSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8**